

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **Ing. J. M.**, narozený ...
bytem H. 208/24, H.

proti

žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Břeclav**
sídlem Husova 2994/1a, 690 02 Břeclav

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. 47004-220/8030/30.10.2017-01976/SLA-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o dlužné pojistné na sociální zabezpečení a jeho promlčení.

2. Dne 19. 7. 2006 vydala Okresní správa sociálního zabezpečení Břeclav platební výměr č. j. 31002/130/9014/100/2006/OS, na částku 43 769 Kč. Tento platební výměr následně přihlásila do konkursního řízení vedeného proti žalobci. Po ukončení konkursního řízení zbývalo k úhradě 35 249 Kč.
3. V návaznosti na nesplněnou povinnost stanovenou výše uvedeným platebním výměrem vydala žalovaná dne 30. 10. 2017 exekuční příkaz č. j. 47004-220/8030/30.10.2017-01976/SLA-1.
4. Námtka žalobce proti exekučnímu příkazu byla zamítnuta rozhodnutím žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. 47004-220/8030/30.10.2017-01976/SLA-4.

II. Shrnutí obsahu žaloby

5. Žalobce se domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí z důvodu promlčení pohledávky žalované. Předně namítá, že o podané námitce nesprávně rozhodovala žalovaná namísto nadřízeného správního orgánu.
6. Konstatuje, že v souladu se zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem, a také v souladu se zákonem č. 99/1963 Sb., občanským soudním řádem, nebylo ve správě pohledávky ze strany žalované řádně pokračováno a tímto postupem došlo k promlčení pohledávky.
7. Žalobce uvádí, že před novelou zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení (dále jen „zákon o pojistném“), provedenou zákonem č. 189/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o nemocenském pojištění, se promlčení práva na vymáhání pojistného řídí ustanovením § 112 občanského zákoníku. Žalovaná však ve výkonu svého práva ve smyslu § 112 občanského zákoníku řádně nepokračovala.
8. Žalobce dále odkazuje na § 408 odst. 1 obchodního zákoníku a na § 101, resp. § 110 občanského zákoníku či § 233 odst. 1 občanského soudního řádu. Dle těchto ustanovení je pohledávka žalované taktéž promlčena. Z ustanovení § 101 občanského zákoníku pak dovozuje, že promlčecí doba je stanovena jako tříletá.
9. Svoji argumentaci podpořil odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 2911/2004, které se věnuje právům plynoucím z obchodního závazkového vztahu a plynutí promlčecí doby.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná uvádí, že argumentace žalobce se týká převážně soukromoprávních pohledávek, stejně jako uváděná judikatura. Pohledávka na pojistné na sociální zabezpečení je pohledávkou veřejnoprávní povahy, na niž se soukromoprávní úprava použije pouze v odůvodněných případech, pokud chybí speciální úprava veřejnoprávní.
11. Otázka promlčení pojistného na sociální zabezpečení je upravena v zákoně o pojistném. Konkrétně v ustanovení § 18 odst. 2 zákona o pojistném je stanoveno, že právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno, přičemž promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu a po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekučním správním orgánem. Stejná lhůta platí i pro penále (viz § 20 odst. 9 citovaného zákona). Uvedené znění § 18 odst. 2 citovaného zákona je účinné od 1.

1. 2009. Před tímto datem vyplývalo stavení běhu promlčecí doby z ustanovení § 112 občanského zákoníku.
12. Promlčecí doba počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu doby. Tím je v předmětném případě den nabytí právní moci platebního výměru
č. j. 31002/130/9014/100/2006/OS ze dne 19. 7. 2006 (tj. 11. 8. 2006).
13. Zároveň však došlo přihlášením předmětné pohledávky do konkursního řízení ke stavení běhu promlčecí doby (pohledávka byla řádně uplatněna u soudu, v řízení bylo řádně pokračováno, a proto po celou dobu konkursního řízení promlčecí doba neběžela), takže zákonná desetiletá doba pro vymáhání pohledávky vyčíslené předmětným platebním výměrem, proti níž je vznášena námitka promlčení, započala běžet až dnem 22. 6. 2017 (tj. den po právní moci usnesení o zrušení konkursu). Je tedy zřejmé, že vymáhaná pohledávka, vyčíslená platebním výměrem č. j. 31002/130/9014/100/2006/OS ze dne 19. 7. 2006, není dosud promlčena, jelikož ze zákonné desetileté lhůty pro vymáhání pohledávky dosud neuplynul ani rok.
14. S tvrzením žalobce, že žalovaná nepokračovala řádně v řízení, jelikož v době probíhajícího konkursního řízení nenařídila exekuci, nelze souhlasit s ohledem na právní úpravu konkursního řízení. Po prohlášení konkursu nelze exekuci provést [viz § 14 odst. 1 písm. e) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkursu“)]. Zvláštní právní úprava neumožňuje vymáhání pohledávky vzniklé před prohlášením konkursu jinak, než přihlášením pohledávky do konkursního řízení. Po jeho skončení byla neuhrazená část pohledávky vymáhána formou daňové, resp. správní exekuce podle příslušných ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, jelikož dle ustanovení § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění uplatní postup pro správu daní.
15. Žalovaná po celou dobu trvání konkursního řízení plnila všechny své povinnosti dané zákonem o konkursu, a i po skončení konkursu pokračovala ve vymáhání své pohledávky zákonným způsobem. Nelze proto v žádném případě souhlasit s tvrzením žalobce, že v řízení nepokračovala řádně. Rovněž tvrzení žalobce o tom, že se jedná o „obnovu promlčeného nároku“, je nutné odmítnout jako právně irelevantní.
16. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce v replice k vyjádření žalované setrval na argumentaci uplatněné v žalobě. K tvrzení žalované, že v době probíhajícího konkursního řízení nelze exekuci provést, uvádí, že nevylučuje vůbec tu skutečnost, že exekuce exekučním příkazem může být nařízena, i když nemůže být fyzicky provedena. To už je záležitost soudního exekutora a jeho další činnosti ve věci. K jejímu fyzickému provedení se může přistoupit v momentě ukončení konkursního řízení.
18. Dále tvrdí, že se žalovaná ve svém vyjádření k žalobě žádným způsobem nevypořádala se závěry uvedenými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. května 2005, sp. zn. 20 Cdo 2911/2004.

V. Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

19. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
20. Soud předesílá, že obecnou podmínkou ochrany práv před správním soudem je vyčerpání řádných opravných prostředků, které zákon ve správním řízení připouští (§ 5 s. ř. s.). Naopak, pokud právní řád řádné opravné prostředky nepřipouští, může žalobce napadnout žalobou přímo rozhodnutí správního orgánu. Soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 7 Afs 131/2015 – 32, ze kterého plyne závěr, že námitka je sice prostředkem ochrany mimo jiné i proti exekučnímu příkazu, který je rozhodnutím, u kterého zákon nepřipouští odvolání (§ 159 odst. 1 daňového řádu), ale není řádným opravným prostředkem ve smyslu ust. § 108 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jelikož není v tomto ustanovení jako řádný opravný prostředek uvedena. V souladu se závěry citovaného rozsudku by bylo na místě žalobu odmítnout jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zároveň však ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud naznačil, že není vyloučen paralelní soudní přezkum exekučního příkazu v řízení o námitce podle § 159 daňového řádu. Následně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017 – 193, tuto možnost připustil. Stávající judikatura Nejvyššího správního soudu k možnostem právní obrany proti exekučnímu příkazu tak umožňuje napadnout jak přímo exekuční příkaz, tak rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu. Z toho vyplývá, že tytéž otázky týkající se zákonnosti exekučního příkazu by mohly být zkoumány ve dvou samostatných soudních řízeních, která by probíhala v různých časových obdobích. Uvedený rozpor je v současné době předložen k vyřešení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Afs 271/2016 – 44). Za této procesní situace, kdy judikatura připouští možnost přezkumu jak přímo exekučního příkazu, tak rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu, má soud za to, že aby nedošlo k odmítnutí spravedlnosti (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), je nutné považovat žalobu za včasnou a přistoupit k jejímu meritornímu přezkumu.
21. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. S ohledem na skutečnost, že usnesením ze dne 22. 3. 2018, č. j. 30 Ad 2/2018-52, byl žalobě přiznán odkladný účinek a následně dne 27. 4. 2018 navrhla žalovaná zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku, soud rozhodl o věci přednostně s odkazem na § 56 odst. 1 s. ř. s.
22. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Nejprve se soud zabýval námitkou promlčení nároku na dlužné pojistné [bod V. A) rozsudku]. Následně se zabýval námitkou, že napadené rozhodnutí vydala žalovaná namísto nadřízeného správního orgánu [bod V. B) rozsudku].

V. A) Námitka promlčení pohledávky žalované

24. Žalobce vznesl námitku promlčení pohledávky žalované. Soud se proto nejprve zabýval právní úpravou promlčení uplatněného nároku.
25. Podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o pojistném ve znění účinném do 31. 12. 2008 platí: „[p]rávo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno“. Podle ustanovení § 18 odst. 2 zákon o pojistném, ve znění účinném od 1. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

2009, „[p]rávo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno. Promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu.“ Občanský zákoník z roku 1964 dále v § 112 stanovil, že uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.

26. Jak před novelou, tak i po novele provedené zákonem č. 189/2006, byla v zákoně o pojistném promlčecí doba po celou dobu (tj. od vydání platebního výměru po vydání exekučního příkazu) stanovena jednotně v délce 10 let. Nelze tak souhlasit s tvrzením žalobce, že se měla uplatnit promlčecí doba tříletá dle občanského, resp. obchodního zákoníku. Žalobce přehlíží, že pohledávka žalované je pohledávkou na pojistném na sociální zabezpečení, tedy pohledávkou vzniklou z veřejnoprávního vztahu. Vztahuje se k ní úprava veřejnoprávní, tj. úprava obsažená v zákoně o pojistném, a proto se zde neuplatní ani podpůrně soukromoprávní úprava obsažená v občanském zákoníku, resp. v jiném soukromoprávním předpisu. Nepřípadný je odkaz žalobce na subjektivní tříměsíční lhůtu pro podání návrhu na obnovu řízení podle § 233 odst. 1 občanského soudního řádu. Stejně tak je nutné odmítnout odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. května 2005, sp. zn. 20 Cdo 2911/2004, zabývající se právy z „obchodních závazkových vztahů“, neboť jeho závěry se v případě pohledávek veřejnoprávních neuplatní. Ani odkaz žalobce na ustanovení § 408 odst. 1 obchodního zákoníku není relevantní, neboť obchodní zákoník se vztahuje na postavení podnikatelů, obchodní závazkové vztahy, jakož i na některé jiné vztahy s podnikáním související (srov. § 1 odst. 1 obchodního zákoníku). Jak již bylo shora vysvětleno, pohledávka na pojistném na sociální zabezpečení je pohledávkou veřejnoprávní vzniklou z veřejnoprávního vztahu mezi státem a poplatníkem pojistného. Soud tak uzavírá, že právo vymáhat pohledávku na pojistném na sociální zabezpečení založené platebním výměrem bylo v rozhodné době možné vykonat v promlčecí době 10 let.
27. Dále soud hodnotil, zda v projednávané věci došlo k promlčení pohledávky žalované. Z ustanovení § 18 zákona o pojistném vyplývá, že otázka, zda dochází ke stavení promlčecí doby v průběhu řízení u soudu, nebyla do 31. 12. 2008 v zákoně o pojistném výslovně upravena. Chybějící úpravu zákona o pojistném týkající se veškerých aspektů promlčení, včetně zde posuzovaného stavení promlčení, lze považovat za mezeru v zákoně.
28. Judikatura Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že tuto mezeru v zákoně je třeba vyplnit analogickým užitím obecné úpravy promlčení dle občanského zákoníku. Je pravda, že ohledně klíčové otázky tohoto případu existovaly v judikatuře Nejvyššího soudu odlišné názory (viz usnesení ze dne 13. 4. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1940/2004; ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. 20 Cdo 2219/2005; ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 20 Cdo 2689/2008; a rozdílně usnesení ze dne 30. 5. 2011, sp. zn. 20 Cdo 2464/2009). Tyto rozpory však odstranil velký senát Nejvyššího soudu, který výslovně konstatoval, že při neúplné úpravě promlčení v zákoně o pojistném, ve znění účinném do 31. 12. 2008, je nutno použít §§ 100 až 114 občanského zákoníku z roku 1964, konkrétně § 112 (viz usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1103/2010, č. 130/2012 Sb. rozh. civ.). Z uvedeného závěru Nejvyšší soud i nadále vychází (srov. např. usnesení ze dne 17. 10. 2012, č. j. 20 Cdo 4361/2011).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

29. Použitím ustanovení občanského zákoníku o stavění běhu promlčecí doby po dobu soudního řízení se ve vztahu k vymáhání pojistného zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 28. 6. 2011, č. j. 3 Ads 7/2011-54, a ze dne 10. 6. 2014, č. j. 7 Ads 19/2014 - 32. Dospěl přitom k totožnému závěru jako Nejvyšší soud, že i pro vymáhání nedoplatků na sociálním pojištění se uplatní § 112 občanského zákoníku, tedy že promlčecí doba neběží v případě podání návrhu k soudu.
30. V právě citované judikatuře se tedy ustálila praxe používání ustanovení § 112 občanského zákoníku z roku 1964 i na plynutí promlčecí doby k vymáhání nedoplatku na sociálním pojištění. Tím, že zákonodárce s účinností od 1. 1. 2009 do § 18 odst. 2 zákona o pojistném vložil výslovné pravidlo, že promlčecí doba neběží po dobu řízení u soudu, pouze z legislativního hlediska odstranil dosavadní nejasnost ohledně promlčení pohledávky podle tohoto ustanovení. Ve vztahu k témuž zákonu ve znění účinném do 31. 12. 2008 tuto nejasnost vyložila judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 10 Ads 74/2016 – 28).
31. Žalobce zpochybňuje, že přihlášení pohledávky žalovanou do konkursního řízení mělo stejný účinek jako její uplatnění u soudu. Podle názoru žalobce žalovaná svoji pohledávku řádně neuplatnila, nevydala včas exekuční příkaz, a proto se nyní stavení promlčecí doby nemůže dovolávat.
32. Dle § 14 odst. 1 písm. e) zákona o konkursu nelze provést výkon rozhodnutí (exekuci) postihující majetek patřící do podstaty a k tomuto majetku nelze ani nabýt právo na oddělené uspokojení. Podobně dle nové právní úpravy, tj. podle § 248 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., zákona o úpadku a způsobech jeho řešení, účinném od 1. 1. 2008, dlužníkovi věřitelé mohou po prohlášení konkursu svá práva uplatnit jen způsobem a za podmínek stanovených tímto zákonem. Věřitelé tak mohou být uspokojováni pouze z majetkové podstaty; případnému uplatnění nároku mimo insolvenční řízení by po dobu trvání insolvenčního řízení nemohlo být vyhověno.
33. Zvláštní úprava obsažená v zákoně o konkursu neumožňuje vymáhání pohledávky vzniklé před prohlášením konkursu jinak, než přihlášením pohledávky do konkursního řízení. Podle § 112 občanského zákoníku z roku 1964 platí, že *„[u]platní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba od tohoto uplatnění po dobu řízení neběží.“* Předpokladem stavení promlčecí doby po dobu trvání řízení, a s tím spojeného neukončení běhu promlčecí doby, je, že oprávněný subjekt řádně pokračuje v zahájeném řízení. V řízení pokračuje účastník řádně tehdy, jestliže svými procesními úkony nebrání náležitému průběhu řízení (srov. ŠVESTKA, J.; SPÁČIL, J.; ŠKÁROVÁ, M.; HULMÁK, M. a kolektiv. Občanský zákoník I, II. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2009, s. 621 – 625).
34. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Platební výměr, vydaný Okresní správou sociálního zabezpečení Břeclav dne 19. 7. 2006, č. j. 31002/130/9014/100/2006/OS, nabyl právní moci dne 11. 8. 2006. Dne 20. 7. 2006 podala žalovaná na základě tohoto platebního výměru přihlášku pohledávky do konkursního řízení vedeného s žalobcem jako dlužníkem u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 38 K 25/2005. V rámci konkursního řízení byla pohledávka žalované uspokojena jen do výše 8520 Kč. Po ukončení konkursu (konkurs zrušen po splnění rozvrhového usnesení, které nabylo právní moci 21. 6. 2017) žalovaná vydala dne 30. 10. 2017 exekuční příkaz na provedení exekuce srážkami ze mzdy. Zákonná desetiletá lhůta pro vymáhání pohledávky

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

tak započala běžet až dnem následujícím po pravomocném skončení konkursu, tedy dne 22. 6. 2017. V době vydání exekučního příkazu (30. 10. 2017) z ní uplynulo pouze několik měsíců. K uplynutí desetileté promlčecí doby v době vydání exekučního příkazu srážkami ze mzdy tak dosud nedošlo.

35. Žalovaná řádně přihlásila pohledávku do konkursního řízení, neboť k uspokojení pohledávky nemohlo dojít mimo konkursní řízení; vydání exekučního příkazu v průběhu konkursního řízení by odporovalo § 14 odst. 1 písm. e) zákona o konkursu. Po dobu konkursního řízení promlčecí doba neběžela. Neprodleně po ukončení konkursního řízení dne 21. 6. 2017 vydala žalovaná exekuční příkaz srážkami ze mzdy (dne 30. 10. 2017) a činila kroky směřující k vymáhání pohledávky. Soud je přesvědčen, že postup žalované byl plně v souladu s § 112 občanského zákoníku a nelze jí v tomto směru ničeho vytknout.
36. Námitka nesprávného posouzení otázky běhu promlčecí doby tak není důvodná.

V. B) Námitka nesprávného postupu odvolacího orgánu

37. Pro úplnost se soud zabýval i výtkou žalobce, že o jeho námitce rozhodla napadeným rozhodnutím žalovaná, přestože ji adresoval nadřízenému orgánu (České správě sociálního zabezpečení, pracoviště Brno).
38. Proti exekučnímu příkazu nelze podle ustanovení § 178 odst. 4 zákona č. 280/2009, daňového řádu, uplatnit opravné prostředky. Při vyloučení opravných prostředků je však možné podat proti úkonu správce daně (zde je v rámci tzv. dělené správy správcem daně nutno rozumět žalovanou) námitky podle ustanovení § 159 daňového řádu. O této námitce podle ustanovení § 159 odst. 3 daňového řádu rozhoduje správce daně. Příslušná k vydání rozhodnutí tak byla žalovaná.
39. Ani tato námitka proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. 8. 2018

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.